

liggende Lovforslag, og navnlig glæder det mig meget, at det har borttaget § 11 i Regjeringsudkastet, nemlig den Paragraph, som taler om, at Communerne skulde have Hegn langs med de offentlige Veie; thi, hvis denne Paragraph var bleven staaende, troer jeg, det vilde have ført til altfor store Omvæltninger. Jeg troer, at det vilde have ført til at betynde Communerne's Udgiftsbudgetter paa en saa storartet Maade, at det vilde have været høist urigtigt. Det vilde ikke alene være gaaet ud over Bycommunerne, men ogsaa over Amtskommunerne med Hensyn til Hegn langsmed de offentlige Landeveie. Jeg glæder mig, som sagt, over, at denne Bestemmelse er gaaet ud, og jeg haaber, at den ikke nogensinde skal komme ind igjen. Jeg er af den Mening, at det ikke vil være nødvendigt at nedlægge et Udvalg for videre at undersøge denne Lov, jeg troer, at de nødvendige Forandringer ville kunne komme ind ad Ændringsveien, og jeg skal tillade mig, hvis jeg skulde komme til den Overbeviisning, at der kan være nogen Udbytte til at sætte nogensomhelst Ændring igjennem, da at stille Ændringsforslag i de af mig betegnede Retninger.

Alberg: Da jeg maa erkjende, at denne Sag er udførlig behandlet i det andet Thing og tildeels ogsaa her idag er bleven udførlig omtalt, vil jeg kunne fatte mig meget kort. Grunden til, at det her foreliggende Lovforslag egentlig er fremkommet, er jo fornemmelig de Ulemper, som især i skovrige Egne ere en Følge af, at der haves for store eller for høje Hegn, men da Loven, hvis den udkommer, ogsaa vil komme til at gjælde for de mere skovløse Egne, hvor det gjælder om saavidt muligt at vaage over ikke alene, at de saa Hegn, der nu findes, kunne vedblive at bestaae, men at der ogsaa kan fremkomme flere, har jeg dog troet at maatte henlede Opmærksomheden paa enkelte Ulemper, som maaskee ere ved Loven, saaledes som den er affattet. Jeg kan være fuldstændig enig med, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 6te Valgfreds (Raben), at Hegn og

det Læ, som Hegn yde, ere af overordentlig stor Betydning for Agerbruget, og, ihvorvel jeg veed, at den Bestemmelse nu allerede findes i den bestaaende Hegnslovgivning, at Hegnene skulde deles stykkevis paatvers med Hensyn til Bedligeholdelsen af vedkommende Eiendomsbesiddere, troer jeg dog, at man burde indrette det saaledes, at der ikke lægges Hindringer i veien for, at man, naar den ene af Parterne maatte ønske det, og hvor det sagkyndige Skjøn, som her maatte staffles tilveie, maatte ansee det for rigtigt, da ogsaa maatte kunne vedligeholde Hegnene paa den Maade, at Enhver tog sin Side af Hegnet, naar det engang var reist, altsaa deelte det saavidt muligt paalangs. Der er naturligviis den Forskjel, at man i skovrige Egne har Indtægter af Hegnene, idet et Hegn, som først er reist og beplantet, afgiver større Indtægt for den, som skal vedligeholde det, end Vedligeholdelsen koster, men det Modsatte er Tilfældet i skovløse Egne. Der kan man ikke tænke paa nogen Indtægt af Hegn, at have Hegn at vedligeholde det er der en Byrde. Men for at bidrage til, at Plantningerne ikke alene paa, men ved Hegnene kunne fremmes, er jeg overbevist om, at det vil hjælpe endel, hvis man lader vedkommende Eiendomsbesiddere vedligeholde hver sin Side af Hegnet. Det vil føre til det, som allerede nu skeer, idet man i Reglen tager hver sin Side ved Vedligeholdelsen af sine Hegn i de skovløse Egne, hvor der er opført Jordvolde; men det vil føre til, at man navnlig paa Læstiden — Ost- og Syd- — af Hegnet vil plante, og det er en Selvfølge, at hvis man deler Hegnet paatvers, vil den Mand, som ikke boer paa Læstiden, ikke have nogen egentlig Nytte af det Læ, som Plantningen afgiver, han vil da ikke føle sig kaldet til at plante, ligesom han maaskee endog kunde finde sig foranlediget til at lægge sin Nabo Hindringer i veien for en saadan Plantning. Allerede i det andet Thing har en æret Landskingsmand henpeget herpaa, uden dog at opnaae at faae de væsentlige af sine Forslag i den Henseende vedtagne; men jeg har allige-